

Predikan i Kindaholms församling 2018 av Tobias Bäckström

14 sönd efter tref

"Enheten i Kristus"

Hes 37:15-22

Ef 4:1-6

Joh 17:9-11

Ps: 293, 60, 399, 617

Vad måste man tro på för att vara kristen? Finns det en minsta gemensamma nämnare? Och måste vi kristna tro likadant? Är det så vi bevarar enheten inom kyrkan?

Vi har ju en trosbekännelse som vi läser varje söndag och vid varje dop. Vid dopet blir man upptagen i kyrkans gemenskap genom att barnet döps till kyrkans tro. Föräldrarna säger ja till kyrkans bekännelse som barnet bekräftar senare vid konfirmationen.

Är det alltså denna slags enhet det handlar om idag: att vi tror likadant? Att vi bejakar samma trosformuleringar? Man kan jämföra med religionsfreden i Augsburg 1555. Efter de hopplösa religionskrigen som varken katoliker eller protestanter i längden kunde vinna satte man sig ner och kom överens om en kompromiss: *Cuius regio, eius religio*. Det vill säga kungens eller furstens religion skulle bestämma vad alla andra skulle tro. Om ens kung då hade en annan tro än man själv, och man inte kunde tänka sig att byta tro, ja då fick man helt enkelt emigrera till ett annat land.

Den här religionsfreden var säkert nödvändig för att sätta stopp för det ändlösa krigandet, men det säger också något om hur vi människor ser på enhet: för att bevara enheten i riket måste vi tro likadant, tycka likadant, *tänka* likadant. Vi kan stöta på detta i många sammanhang, en person som har en avvikande uppfattning blir obekvämt, ett hot mot enhet och sammanhållning.

Inte minst inom politiken, särskilt nu i valtider ser vi detta. I debatterna pågår det en kamp om ord och formuleringar. Man söker konflikten och förklarar ivrigt hur lite enhet man har med de andra. Skillnader ska gärna överdrivas och alla kämpar med att få rätt.

Men *inom* partierna är det tvärtom. Ett politiskt parti är en åsiktsgemenskap och det lämnas inte mycket utrymme för att tänka utanför partiprogrammet. Det bestäms uppifrån vad medlemmarna ska tycka och anpassar man sig inte får man byta parti.

Men den här typen av enhet blir mycket svår att upprätthålla. Vi tänker ju alla olika. Vi betonar olika saker och kan formulera oss på olika sätt även om vi i sak kanske står ganska nära varandra. Så i tider när kyrkan sett på enhet på det sättet: att man måste tycka likadant, då är splittringen nära. Här är det viktigt att vi inom kyrkan inte börjar resonera som ett politiskt parti. Risken finns där, det blir lätt att man ser trosbekännelsen som ett partiprogram som alla ska anpassa sig efter.

Men, om det inte handlar om att hitta någon minsta gemensam nämnare, vad ska vi då bygga vår enhet på som kristna? Ska vi strunta i detta med trosbekännelse? Spelar den inte någon roll?

”En är Herren, en är tron, ett är dopet, en är Gud och allas fader” skrev Paulus till Efesierna. Det är detta som binder oss samman, vi tillhör alla Gud, han är vår far.

Det viktiga för oss är att inte blanda ihop *saken* med *beskrivningen* av saken. Med det menar jag att själva *saken* är det som Paulus räknar upp: det är Herren Jesus, tron, dopet och Gud. Våra bekännelser är *beskrivningar* av detta. Vi vill veta vad vi tror på, därför formulerar vi olika uttryck om Gud.

Men trosbekännelsen är inte Gud, det är inte den vi tror på. Det är stor skillnad att *tro på en bekännelse*, eller att *bekänna vem man tror på*. Så trosbekännelsen är inte oväsentlig men det är inte heller saken.

Jesus har själv talat till apostlarna. Vi kan veta något om vem Gud och Jesus genom dem. Den kunskapen har apostlarna lämnat vidare till sina efterkommande. Och så vidare, från generation till generation, ända till våra dagar.

När vi står upp och läser trosbekännelsen brukar jag säga: låt oss stämma in i *kyrkans* tro. Den är inte samma sak som min personliga tro. Kyrkans tro har vi fått från apostlarna som kyrkan har förvaltat genom alla tider. Vi bjuds in att vara en del av denna gemenskap, en gemenskap inom vilken även min personliga tro får växa.

Och nu har vi fått den att förvalta, inte bara för vår skull utan också för efterkommande. Vi har fått tron av de som gått före oss och får lämna den vidare till de som kommer efter. Det betyder att vi har ansvar inte bara för oss själva utan också för de som kommer. Sker det en splittring så kommer kommande generationer att födas in i en splittrad kyrka, det är alltså inte bara något som drabbar den egna generationen utan också kommande.

Om då splittring uppstått, hur ska man finna varandra igen? Ja tänk dig att två personer är ute i skogen och plockar bär, till ex, då finns det en risk att man kommer ifrån varandra. En bra regel att utgå ifrån för att hitta varandra igen, det är att bägge två går tillbaka till den punkt där man sist var tillsammans. Att springa runt och leta är meningslöst. Vägen att finna varandra är vägen tillbaka.

Nu har ju vi kristna tappat bort varandra, olika kyrkor och traditioner har gått åt olika håll. Men istället för att bara fortsätta framåt, borde vi alltså söka oss bakåt. Bakåt i historien till den punkt där vi fortfarande levde i enhet. Då vi kunde ses tillsammans. Vägen framåt är vägen bakåt.

Det finns alltså två olika typer av enhet. En enhet som uppstår genom att skala bort olikheter skillnader. Man binds då samman av att man delar samma åsikter och formulerar sig på samma sätt. En enhet som upprätthålls genom att de som avviker utesluts.

Men det är inte den typen av enhet som ska råda inom kyrkan. Vi hör samman inom kyrkan eftersom vi alla tillhör Gud. Vi har blivit döpta in i denna gemenskap, Gud är allas vår far och Jesus vår Herre. Enhet i Kristus uppnår vi inte genom att tro på samma sätt, utan att vi tror på samma Jesus.